

רעיה מציירת במנהטן

סיכמה רעיה את התרשמותה ממראה עיניה והלך רווחה.

זו פגישתה הרביעית עם מנהטן הסוערת. לראשונה ביקרה בה ב־1984. קיבוץ יגור איפשר לה השתלמות של ארבעה חודשים בניו־יורק. לאחר מכן הוזמנה להציג ב־דירוד חודשיים — גלריה "בוירג'ניה־ביצ'". היא הציגה נופים ישראלים, ציורי מנהטן ונושאים תנכ"ים. בשלישית הגיעה לניו־יורק בעקבות ציור שלה שנבחר על־ידי האומנות המאוחדת לייצג את השנה הבינלאומית: "קורת גג לחסרי בית" ב־1987. הציור הודפס בצבע על מעטפת יום ראשון, כהרפס אמנותי והופץ בכמה מאות עותקים. המעטפה מופצת כיום ברחבי תבל.

פגישתה הרביעית עם מנהטן, "מכה של האמנות", כהגדרתה, הסתיימה, לא מכבר, לאחר שהות של חצי שנה בניו־יורק במסגרת "שנתן השתלמות" מטעם משרד החינוך ומענק אוניברסיטת חיפה, בה מרצה רעיה בנושא חינוך לאמנות. בחצי שנה זו "שקעה" רעיה באמנותה: היא הציגה שלוש תערוכות יחיד בניו־יורק, בוסטון וברייצ'מונד. בעיקר הציגה בקהילות יהודיות, "פורטרטים שהתייחסו לאשה הישראלית כקורבן ונושא העקרה".

מה המניע?

"השתי צורך עמוק להודות עם חברותי שבנינו או בעליהן נפלו במלחמת ישראל", השיבה רעיה. היא הוסיפה: "האשה והאם כקורבן". הציורים הללו הוצגו בתגיות ערב יום העצמאות בריצ'מונד וירג'ניה. התערוכה זכתה לסיקור טלביזיוני בצירוף הסברים שלה, בראיון אישי חי על המרקע. דבריה הוצגו כאנטיתזה לסיקור מקביל למהומות בשטחים. את התייחסותה "לנושא הכאוב" ביטאה רעיה בשורה של תמונות שהמוטיב שלהן "המלחמה ההיסטורית האינסופית בין שני עמים החיים זה בצד זה". לדעתה, אפשר לפתור בעיות באמצעות דרישה. שני הצדדים "שילמו בקורבנות רבים"...

האמן בקיבוץ

קשה דרכו של האמן בקיבוץ גם כאשר הכירו בו ומעריכים את כשרונו ויכולתו. לפי תחושתה, מתנהל מאבק מתמיד, בגלוי ובסמוי, בין היחיד האינדיבידואליסט — השואף להגיע לשלמות לבין החברה החייבת להתמודד עם מכלול המאויים של כל פרט מחבריה. חברת קיבוץ ותיקה התנסתה רעיה בחוויה החורגת ממסגרת חיים מצומצמת יחסית ולהתהלך בניו־יורק המטרופוליטנית: "בין המוני אדם אלמוניים". במסיבות אלה, הטיעומים, משתחרר האמן ומקבל עוצמות אחרות. הוא חותר להישגים שקשה להשיגם במסגרת אחרת.

משופעת חוויות והתרשמויות ממנהטן, חזרה רעיה לאוהביה: בעלה, לבנה שהשתחרר משירותו בצה"ל ולבתה הנישאת ולקיבוצה יגור. "זו הרגשה פנטסטית לחזור הביתה" אמרה בהתרגשות. היא חוזרת בהרגשה שקשריה עם ניו־יורק ויהודי ארצות־הברית התהדרקו. היא הוזמנה להציג תערוכות נוספות. נוסף לישראל, בה הציגה רעיה תערוכות יחיד בגלרית הקיבוץ בתל־אביב, בירושלים ובחיפה, נפתח לפניו אפיק חדש, שיש ברצונה להעמיקו, בכחירת: "מי שנרסק בחידק של מנהטן היצירתית, חזקה עליו שיחזור אליה..."

יוסף גלילי

רעיה טלמור, דיוקן עצמי

ברצונך לפגוש ישראלים, פרופסורים, אמנים הבאים לשנת השתלמות למנהטן, לבי לבנה של ניו־יורק רבתי — בקרב בית צ'לסמור, בשררה השביעית ברחוב 15. שם תפגוש ישראלים מכל שכבות גיל, יורדים למיניהם, שזו להם תחנה ראשונה בדרך הנודים — מארץ ההזדמנויות הפתוחות לכל רכפין. שם פגשתי ברעיה טלמור, חברת קיבוץ יגור.

מלבד היותה ציירת, עוסקת רעיה בהכשרת מורים לאמנות באוניברסיטת חיפה וכמורה לאמנות ביגור ובחיפה. ככת קיבוץ עין החורש, סיימה את המוסד החינוכי בו, שם הושפעה מן המורה משה פרופס ש־הנחיל לי את אהבתי לאמנות". לאחר מכן סיימה את המכון לאמנות ב־אורנים", למדה אצל מוסל ינקו, קלר, סטמצ'קי, פימה ואחרים, השתלמה בפאריס, באיטליה ולאחרונה בארצות־הברית. מנהטן הכל בה. עולם ומלואו משתקפים בחלונותיה הענקיים, פנים וחוצן בורמה אינסופית, המון אדם ובדידות: ניכור, פחד. "גרפטי" בכל מקום, אמנות רחוב, נופים אחרים, עולם שונה — הרחק מן הנופים הפתוחים מוצפי האור והשמש בישראל..."